

at man, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, gav det Overskud, der er samlet af de ældre Interessenter, til de nye, og at det var en Fordeel, som man skænkede dem. Det er ganske sandt; det forholder sig saaledes. Men, dersom man ikke gjør det, saa forekommer det mig, at man kuldaster hele Grundlaget for den foreslaaede nye Lov. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at i denne Retning stiller Vædringsforslaget til § 1, som det nu foreligger, sig endog ugunstigere for den fremtidige Anstalt end det tidligere Vædringsforslag til § 1, der forelaa ved 2den Behandling, men som dengang ikke blev vedtaget. Dette tidligere Vædringsforslag gif jo, efter hvad selve Forslagsstilleren yttrede, og efter hvad der senere om samme blev yttret, ikke ud paa ligefrem at hævde en Eiendomsret for de ældre Interessenter, og naar der ikke var Tale om en Eiendomsret, saa maatte dets Tanke vistnok altsaa være den, at Overskudet kunde benyttes til at dække senere Underskud for den nye Anstalt. Efter det nu foreliggende Vædringsforslag vilde dette derimod ikke kunne skee. Efter dette Vædringsforslag skal Overskudet nemlig tilflyde Statskassen. Men nu vil det jo erindres, at hele Forudsætningen for Vædringsforslaget er, at Statskassen engang i Tiden — Gud forbyde, at det skulde skee, og der er vel heller Ingen, der troer, at det vil skee — skulde komme i en saadan Tilstand, at den ikke kunde opfylde sine Forpligtelser, kunde opfylde sin Garanti. Dette er jo hele Forudsætningen for Vædringsforslaget, thi ellers vilde det være overflødigt. Men hvad vilde Folgen blive under en saadan Forudsætning? Den vilde, dersom den nævnte Tilstand først indtraadte, i en senere Periode, efterat den ældre Anstalt var affluttet, og Beløbet af Overskudet fra samme var indbetalt i Statskassen, blive den, at den fremtidige Anstalt ikke vilde have Noget til at dække sit Underskud med. Statskassen maatte til den Tid, som sagt, betragtes som fallit, og den havde iforveien modtaget Overskudet fra den

ældre Anstalt; den deri liggende Reservecfond var altsaa heelt forsvunden. Det er mærkeligt nok, forekommer det mig — og jeg troer ikke, at man vil kunne modsigge mig deri —, at i saa Henseende stiller det foreliggende Vædringsforslag sig i Virkeligheden ugunstigere for den fremtidige Anstalt end det Vædringsforslag, der forelaa ved forrige Behandling. — Det vil erindres, at jeg ved 1ste Behandling tillod mig at fremkomme med nogle Tvivl med Hensyn til den af Regjeringen til Grund for Lovforslaget lagte Rentefod. Jeg nærede nogen Tvivl om, hvorvidt man burde løbe den Risiko, der er forbunden med at grundlægge Indskudene og i det Hele taget Forpligtelserne paa en Rentefod af 2 pCt. halvvaarlig. Under Forhandlingerne er jeg og maastee flere end jeg kunne til den Anskuelse, at dette dog vel maa kunne lade sig gjøre, og at man nok maa kunne gaae ind paa denne Risiko, ialfald da naar man faaer femaarige Opgjørelser. Men til Grund for den hele Beregning, som Grundlag for den hele foreslaaede Lov ligger jo saa rigtignok ogsaa den Reservecfond, som kommer tilveie ifølge § 1 i den ældre Anstalts Overskud. Ganske vist er den en Reservecfond, som den ældre Anstalt har tilveiebragt, men den er der jo dog nu engang, og Staten har paa en Maade kjøbt den ved sin Garanti. Ifølge Lovforslagets § 1 er der altsaa en Reservecfond tilstede. Vedtager man derimod Vædringsforslaget til § 1, er Reservecfonden borte, og man begynder altsaa ifaaald en ny Anstalt uden Reservecfond paa Grundlag af en Beregning, der støtter sig til en Reservecfonds Tilstedeværelse. Dette Moment forekommer mig at have en saadan Betydning, at jeg endog troer, at jeg ikke vilde kunne stemme for Lovforslaget med en saadan Bestemmelse. Vedtoges en saadan Vædring, maatte vistnok det hele Lovforslag omarbejdes, og der maatte lægges en heelt ny Beregning til Grund. Ialfald maatte da den Paragraph, der taler om Rentefoden, forandres. — Jeg skal foreløbig indskrænke mig til disse Be-